63ste Jaargang No. 5066 DAGBLAD Donderdag 20 Maart 1947

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit dagblad verschijnt dagelijks, behalve 's Zondags; abonnementsprijs Bonaire en Curaçao 2 gld.; Aruba 2.50 gld; Bovenwinden, Suriname 2,50 gld.; en het buitenland 3 gld.
REDACTIE: Tel. 1858; P. bus 8J Willemstad Adres: Consciëntiesteeg 27.
steeg 29, telefoon 1550; Postbus 80 Willemstad N.W.I Voor Aruba: J. E. Croes Postbus ... Oranjestad

Conferentie Moskou:

Marshall:

a) „Het is nog mogelijk om het eens te worden"

b) „Geen zware herstel betalingen, anders weer Nazidom"

MOLOTOV EN MARSHALL.

Molotov en Marshall kwamen overeen dat verdere gedachtenwisseling over het Duitse economisch probleem door de Grote Vier noodzakelijk is. De Sovjet-vertegenwoordiger, Molotov verwierp echter de Brits-Amerikaans opvatting dat de beslissingen van Potsdam omtrent de herstelbetalingen die van Jalta teniet doen. Hij verklaarde voorts dat een economische eenheid van Duitsland zonder herstelbetalingen niet aanvaardbaar is voor de Sovjet-regering. Marshall herinnerde Molotov eraan dat aan „ernstige" moeilijkheden het hoofd geboden zal moeten worden bij de oplossing van het probleem der herstelbetalingen. Hij verklaarde bereid te zijn Molotovs eis voor opvoering van de Duitse staalproductie teneinde daarmede herstelbetalingen te doen „in overweging te nemen", maar voegde daaraan toe dat er een „inhaerent" gevaar is aan de uitbreiding van een productie-program die bestemd is voor betalingsdoeleinden. Rusland had geëist de Duitse staalproductie opgevoerd zou worden tot tien of twaalf millioen ton per jaar (Moskou, (AP) 19.3).

BESCHULDIGING VAN MOLOTOV.

Het nieuws-bureau Tass wees er op de beschuldiging van Molotov inzake de activiteit in het Ruhrgebied gedurende een tijd van twee jaar. Als bewijs dat Molotov gelijk heeft, publiceerde men de stenographische verslagen van de Potsdam conferentie, waarbij gezegd werd, dat de Ruhr onder de macht van alle vier zou blijven. De regering van de Sovjet gelooft, dat men zich tot minstens aan een dergelijk verdrag moest houden, dat dateert van Juli 1945. (Londen, (AP) 20.3).

GOEDE STEMMING BIJ MOLOTOV.

Molotov en Marshall zagen gisteren toch nog wel een mogelijkheid om de versihillen in zake de economische problemen van Duitsland op te lossen en als nog tot een overeenkomst te geraken. Molotov was in een welwillende stemming, doch men ziet ook wel in dat deze moeilijkheden de kans op een vrede erg klein maken.

Informeel hebben de Russen wel laten blijken, dat de houding van Truman door hen onvriendelijk gevonden wordt, aan beide kanten ziet men zich gebonden aan de onwrikbare principen van twee landen. (Moskou, (AP) 20.3).

NIEUWS UIT MOSKOU.

Molotov deelde aan de Vergadering van Ministers mede, dat hij na de meningen van de Verenigde Staten, Groot Britannië en Frankrijk vernomen te hebben nog steeds van oordeel is dat er door de Grote Vier overeenstemming bereikt kan worden over het economisch program van Duitsland. Molotov verklaarde dat het niet een noodzakelijk gevolg is van de verschillen van mening dat er nu ook geen gemeenschappelijke basis gevonden kan worden voor de verdere bespreking van punten als het productiepeil van de Duitse industrie, een evenwichtige Duitse invoer en uitvoer, vrijheid van beweging in Duitsland en dergelijke voorname onderwerpen. Molotov sprak nadat Bevin in een commentaar op zijn (Molotovs) program, de eisen van Rusland inzake herstelbetalingen had verworpen en ronduit verklaard had dat het Groot Britannië's politiek is om niet toe te stemmen in waardering van der herstelbetalingen in dollars. Bevin maakte voor het eerst bekend dat Stalin zelf bij de Westelijke mogendheden had aangedrongen om toe te staan dat de herstelbetalingen verricht zullen worden in kapitaal-goederen, voornamelijk in fabrieken in de Westelijke zone. Bevin verklaarde dat toen dit ook overeengekomen was, hij meende dat de herstelbetalingsquaestie afgedaan was en dat er geen eisen meer zouden komen voor betalingen uit de gewone productie, zoals de Sovjets nu weer stellen.

Bevin onthulde eveneens dat ten tijde van de bijeenkomst te Jalta, toen beslissingen werden genomen inzake de herstelbetalingen, het Britse cabinet aan Churchill getelegrafeerd had: „Wij achten het absoluut niet raadzaam om thans reeds cijfers vast te stellen voor de Duitse vergoedingen. Hiermede moet gewaakt worden totdat de mogelijkheden ter plaatse behoorlijk zullen zijn onderzocht. Wij achten het bedrag van twintig milliard dollar veel te hoog. Dit bedrag komt ongeveer overeen met Duitslands voor-oorlogse exportcijfer". Bevin las dit telegram voor om zijn opmerking te staven dat de Britse regering nimmer in de Russische eisen inzake herstelbetalingen heeft toegestemd. Later telegrafeerde het cabinet nog: „Wij zullen anders moeten betalen voor invoer dat noodzakelijk is om de Duitsers in leven te houden, terwijl anderen de herstelbetalingen genieten". Bevin verklaarde dat de economische eenheid van Duitsland „ondeelbaar" is. Hij weigerde in te gaan op het voorstel van Molotov op de fusie van de Britse en Amerikaanse zones teniet te doen, en verklaarde dat deze fusie slechts dan opgeheven wordt, wanneer de zones kunnen worden opgenomen in een nationale Duitse economische eenheid.

Het zou volgens hem in tegenspraak zijn, met wat men te Yalta en te Potsdam werd afgesproken. Rusland heeft in tussentijd niet meer dan een vijf millioen dollar aan herstelbetalingen gekregen uit de Westelijke zone, en daarom moesten de Russen wel schadevergoeding zoeken in de Oostelijke zone het niet te doen zou in de ogen van het Russische volk een misdaad heten.

Voor de eerste keer openbaarde hij, dat men ook eigendommen van Duitsers in handen gaf van Russen. Hij scheen hiermee de overdracht van een 200 fabrieken in Russische handen te bedoelen doch hij vertelde er bij, dat ook al kwam dit bezit in Russische handen, het toch onder de Duitse eigendomswetten zou blijven vallen. Hij viel de Fransen bij die een verdeling wensen van de kolen, en kwam op tegen het huidige stelsel waarbij Engeland te veel anthraciet heeft gekregen volgens zijn opinie. Het voorstel van Bidault om jaarlijks de uitvoer te bepalen kon hij echter niet aanvaarden. Hij ziet ook welin dat Frankrijk veel kolen kan gebruiken, doch dit plan achtte hij toch practisch niet uitvoerbaar.

Marshall verklaarde hierop, dat hij nog wel de mogelijkheden ziet, om het eens te worden en kwam weer op voor het opvoeren van de productie in de industrie vooral in de staalindustrie, wees er echter ook op, dat men toch juist het vorig jaar in Berlijn om vermindering van de staal industrie heeft gevraagd daar deze industrie een oorlogs-industrie zou kunnen worden.

Inderdaad zag ook Marshall deze moeilijkheid wel in, doch hij wilde niet hervallen in de fout van 1919, toen men de industrie herstelde om herstelbetaling opleggen die een last worden, waar men nooit onder uit kan komen en die maar zullen beletten dat Duitsland een werkelijk democratisch land wordt, doch men moet de export regelen. (Moskou, (AP) 20.3).

VICTORIE IN CHINA.

Chiang Kai Shek zelf kwam het bericht brengen aan het parlement, dat men de hoofdstad Yenan op de communisten heeft veroverd. Hoge communistische officieren hebben het vege lijf kunnen redden, door de wijk te nemen in de bergen. (Nanking, (AP) 20.3).

OPENDEUR VOOR GELEERDEN.

Mexico zal de poorten openen voor de geleerden van Europa, en hun allerlei faciliteiten bieden voor hun wetenschappelijke onderzoekingen. Onder de geleerden die men za' uitnodigen zullen ook Nederlanders zijn. (Mexico, (AP) 20.3).

VEEL ONGELUKKEN.

De laatste twee maanden zijn in Zuid-Amerika 91 personen omgekomen bij vliegongelukken. (Bogota, (AP) 20.3).

OP EEN MIJN.

Een Grieks schip, dat bij Terschelling schade opliep toen het in aanraking kwam met een magnetische mijn werd naar Amsterdam gesleept. (Amsterdam, (AP) 20.3).

SINT BENEDICTUS.

Ter gelegenheid van de 14e eeuwfeest van de sterfdag van den heiligen Benedictus van Nursia, heeft Zijne Heiligheid de Paus een encycliek uitgegeven op 21 Maart 1947.

De heilige Benedictus stierf op 21 Maart van het jaar 547.

Molotov houdt vast

Molotov verklaarde gisteren, dat hij niet mee kan instemmen om van Duitsland een economische eenheid te maken, voordat men schadevergoeding heeft gegeven voor de twee jaar lange exploitatie van West Duitsland.

Regeling atomaire energie bereikt ?

Montgomery op de vingers getikt

Deze week nog Linggadjati

ATOMAIRE COMMISSIE BIJEEN.

De Commissie voor atomaire energie van de Verenigde Naties kwam heden in Lake Success bijeen. Gromyko van Rusland is voorzitter. Rangell vertegenwoordigde Brazilië en Zuleta Angel vertegenwoordigde Colombia (Lake Success, (AP) 19.3).

MONTGOMERY OP DE VINGERS GETIKT.

Heden gaf Attlee in het Lagerhuis te kennen dat hij Veldmaarschalk Montgomery op de vingers had getikt. De Premier zeide: „Ik heb Veldmaarschalk Montgomery gewezen op het gevaar om redevoeringen te houden die door kwaadwillige personen verkeerd geïnterpreteerd zouden kunnen worden". Montgomery die Chef van de Generale Staf van het Britse Koninkrijk is, heeft de vorige week in een rede verklaard dat het van groot belang is dat Groot Brittannië onder kundige leiding staat „op alle gebied en in iedere omstandigheid". De conservatieven hebben nu deze woorden uitgelegd als critiek op de Labour-regering wegens de economische crisis.

In antwoord op verschillende vragen hieromtrent van de Labour-leden van het Lagerhuis verklaarde Attlee. „Ik ben het geheel eens met deze leden" dat het „constitutioneel ongepast zou zijn voor Montgomery om een rede te houden met politieke toespelingen" (Londen, (AP) 19.3).

OVER LINGGADJATI.

De Republikeinse delegatie heeft een telegram verzonden naar de Commissie-Generaal, waarin de delegatie mededeelt, dat zij verheugd is, dat de Nederlandse regering de Commissie-Generaal heeft gemachtigd de overeenkomst van Linggadjati te tekenen. De delegatie verklaarde verder, dat Premier Sjahrir momenteel nog in Modjokerto vertoeft vanwege de militaire situatie aldaar en dat hij na verbetering van deze situatie zijn volle aandacht zal wijden aan de ondertekening van Linggadjati. President Soekarno ontving gisteren een telegram van de Commissie-Generaal, waarin zij zich bereid verklaart om de overeenkomst van Linggadjati te tekenen. De Republikeinse Cabinet zal spoedig bijeenkomen ter bespreking van het feit. De mogelijkheid dat de overeenkomst deze week nog getekend zal worden is niet uitgesloten, doch men moet eerst op de terugkomst van Sjahrir uit het binnenland afwachten. Of Lord Killearn tegenwoordig zal zijn is nog niet bekend.

DEZE WEEK NOG.

Uit Batavia wordt gemeld dat een zegsman van de Nederlands-Indische regering heeft bekend gemaakt dat het zeer wel mogelijk is dat Linggadjati deze week nog getekend zal worden. Men meldde echter dat een voorwaarde hiervoor de terugkeer van Sjahrir is, die momenteel op reis is in het binnenland (Batavia, Aneta, 19.3).

VLIEGTUIGONGELUK IN COLUMBIA.

Uit Bogotá wordt gemeld dat een vliegtuig van de TACA die van Bogotá naar Bucaramanga reisde, vermist wordt. Aan boord bevonden zich vijf passagiers (Bogotá, (AP) 9.3).

WARREN AUSTIN NAAR TRUMAN.

De vertegenwoordiger van de Verenigde Staten bij de veiligheidsraad is onmiddellijk na de vergadering naar Truman getogen, om de reactie op zijn speech waarin hulp gevraagd werd voor Turkije en Griekenland mee te delen.

Gromyko stemde ook in om het rapport over de atomaire energie, weer terug te zenden aan de werkcommissie, men zal deze week nog proberen een basis overeenkomst te sluiten. (Lake Success, (AP) 20.3).

Hongeroptocht in Rome.

het nieuws van vandaag

Er komt wel wat een beetje tekening in de conferentie van Moskou. Het lijkt er op, dat Molotov in de minderheid is. Men viel hem lastig over het wegvoeren van Duitse eigendommen in de Oostelijke zone. Hij wist, dat dit komen zou en de andere drie daarom maar voor, door een tien milliard te eisen, want hij had niets gehad van wat zij allemaal uit West-Duitsland hadden weggesleept! Alléén maar een vijf millioen dollar. En...... men moest wel, toen men zag dat de andere het deden, ook overgaan om wat weg te halen uit Duitsland. „Als we het niet gedaan hadden, zou het Russische volk ons beschuldigen; men zou het een misdaad vinden." Dit is een zwakte, dat hij zich op het volk moet gaan beroepen, om goed te praten wat hij zelf deed, wat hij anderen verwijt als een contractbreuk van Jalta en Potsdam. Marshall zag het ook en zeide, dat hij nu wel hoop heeft, dat men het toch nog ééns wordt.

Molotov had een goede bui en viel Frankrijk bij. Bidault heeft zeker een goede indruk gemaakt bij Vadertje Stalin.

Er is dus weer hoop, ofschoon de Russische kranten tegen Truman blijven schrijven: zijn speech zou tegen de democratische traditie zijn van het land dat Amerika heet enz. enz.

In Engeland heeft een militair zich ingelaten met de politiek, dat nam men in Nederland niet, dat neemt men nu in Engeland ook niet. Montgomery mag een held zijn een nationale held, doch Attlee tikte hem op de vingers en vroeg hem zijn mond te houden.

„Nauta de ventis......", zeiden de Latijnen reeds.

De overeenkomst van Linggadjati zou deze week nog getekend worden. Er worden felicitaties gewisseld over en weer.

Gouverneur Brons passeerde gisteren Curaçao; het was ons niet mogelijk een vraaggesprek met hem te hebben.

In China juicht men, daar de communisten goed klap kregen. In Paraguay vechten de burgers. Warren Austin ging op een drafje naar Truman, toen hij in de atomaire commissie-vergadering zag, dat Gromyko ook soepel werd en instemde om het rapport over atomaire energie weer terug te geven.

Wie kan de politiek begrijpen?

In Frankrijk loopt de boel spaak, nu de communisten zich daar van stemming onthielden, dat hebben ze natuurlijk ook nagekeken in de statuten: er moet nu gewacht worden tot Vrijdag. Het is dus niets anders dan obstructie-politiek; de heren hebben niet veel kans in Frankrijk, onlangs nog heeft Bidault hen in de kamer verweten, dat ze helemaal geen Fransen zijn en Léon Blum heeft een boek geschreven, dat hij zegt uitgedacht te hebben in de twee jaar dat hij in de gevangenis zat, en wetend dat in Frankrijk de spot doodt, noemt hij de communisten telkens „een buitenlandse secte". Fijn, scherp en ineens dodelijk! In dit zeer merkwaardige boek vraagt hij zich af, hoe men toch in andere halve eeuw zes keer van staatsregeling en staatsvorm moest veranderen in Frankrijk. Zijn antwoord is: de burgerij is de schuld, geen goede deelneming van haar aan de politiek.

In Memoriam

Willem Pijper

De man met de weinig Italiaanse naam, die in de serieuste gesprekken dan ook telkens Pijpers heette en heten zal, is dood. Ik had gehoopt hem dit jaar te ontmoeten, want men zegt dat deze scherpe figuur zeer hulpvaardig was. Maar de aardse muziek is voor hem verstomd. Nu zal ik voortaan naar de foto's van zijn lange gelaatstrekken kijken, denkend dat het niet doorging.

Zijn foto's zullen wel verspreid raken. Er is een intellectuele held toegevoegd aan de galerij der gevallenen. Daar wil men hem laten prijken met de aartsvaders, met de directeuren van de Westindische Compagnie in de afdeling stafmuziek?

DR. CH ENGELS
Schrijver van dit artikel.

Maar wie was hij in levende lijve?

Pijper is de man van na '18, de grondlegger van de Nederlandse muziek. Ik moet er misschien opwijzen, dat in Nederland alleen een muziekkunst van de moderne tijd bestaat, en heel vroeger, tot even in het begintijdperk van de staat der zeven provinciën een Europa dominerende zangkunst (en orgelkunst- bestaan heeft, van Kamerijk af Noordelijk, waarvan de resten echter grotendeels in de felianten zijn opgegen. Daartussen gelegen scheppingen verwaarloost iedereen met rede, ook in de practijk. Diepenbrock behoort muzikaal niet tot de jongste tijden, zijn muziek is wel pas grotendeels na zijn dood uitgegeven, na '21. Dus deze belangrijke muzikant staat wat apart. En schreef Sem Dresden éérder in de twintigde eeuwste toon, dominanter werd de figuur van Pijper. Grondleggers staan niet in een vacuum, overigens.

Leerling van den ironischen Dr. Johan Wagenaar, die met muziek spotte, is Pijper niettemin een autodidact. Een journalist, die aan muziek ging doen, en na de eerste juveniele vrijages in de voor alle kunst zo belangrijke jaren '18 en '19 een constant huwelijk aangaat met anders dan op de classieke of romantische wijze samenlopende melodische lijnen, en nieuwe rhythmen. Hoe ook een nieuwe vorm bij een anderen mens. En van nu af opbouwt een redelijk omvangrijk oeuvre waarvan ik noemen mag: De vioolsonate 1919, het tweede strijkkwartet en het septet voor blaasinstrumenten van 1920, het tweede pianotrio van 1921, het symphonische drama Halewijn, het pianoconcert dat met behulp van de Nederlandse regering werd uitgegeven, zijn symphonieën waarvan de belangrijke tweede, de pianosonate 1930 enz.

Hij is niet wereldberoemd geworden, zoals Aneta bij zijn dood op 53-jarige leeftijd seint, al heeft hij een goed figuur geslagen bij de gelegenheidsuitvoering van zijn werken in Europa en Engeland. Nóg niet beroemd over de wereld. Maar hij heeft Nederland op de benen gezet met de pen, die noten schreef, en met de pen, die woorden schreef.

Hij was immers ook een scherp en levendig prozaschrijver in een soort verbeterde ingezonden stukkenvorm en sloot op zijn terrein aan bij de toon van Greshoff, Ter Braak, Du Perron. In 1939 is hier Pijper in het openbaar gespeeld. Tweede Sonatine. Veertien jaar nadat ze uit was. Dit valt vergelijkenderwijs mede, de tweede sonatine is vrij vroeg op Curaçao gekomen, als men overweegt dat een mentaliteit, welke is blijven stilstaan bij Marie Koenen waarschijnlijk nimmer zal besluiten onze jeugd met de muzikale opstellen van Willem Pijper (De Quintencikel, De Stemvork) in aanraking te brengen, die daardoor dan toch zedelijk niet achteruit zou gaan! Tussen haakjes, en waarom moet men met uitstekend litteratuur als Mozarts brieven, Debussy's Anti-dilettante, Diepenbrocks Ommegangen, Van Dierens Down among the dead men en de opstellen van Willem Pijper, alleen kennis maken via het toetsenbord? C'est tout simple, omdat die namen in alle letterkundige geschiedboeken voorkomen.

Ik eindig met Pijper, wiens muziek niet zwijgen zal en wiens leerlingen niet stil zullen zitten, aan het woord te laten in een paar willekeurig gegrepen zinsneden (aan het eind van de Quintencirkel): „Gij (—Herman Rutters—) klaagt over een manco aan het woord te laten in een paar ons, modernen. Dat begrijp ik al evenmin. Nietzsche meent echter dat wij de innerlijkheid van een muziek altijd „hineininterpretieren", en ik zou niet weten wat daaraan nog toe te voegen."

„De conclusie waartoe gij kwaamt, luidt: Wat wij moderne muziek noemen, is niet anders dan de noodzakelijke voorbereiding tot een nieuwe, levenskrachtige schoonheid. Niet de schoonheid zelve nog.

Hier scheiden onze wegen zich. Ik weet niet wat voor u schoonheid is. De mens die gehecht is geraakt, infantil gefixeerd bleef, aan de zeer reële aantrekkelijkheden van ons vlakke Nederland, zal zich in de Alpen wellicht niet tehuis gevoelen. Gij zult mij niet horen zeggen dat Zwitserland schoner is dan Holland, maar ik voel mij in het hoog gebergte tehuis, zo goed als in het Polderland, en soms beter. Dit lijkt mij, in beeld gebracht, de zaak die wij aan de orde stelden. Uw schoonheidsidealen plaatstet gij zelf: in het verleden. Of: zéér ver in de toekomst. Op beide wijze ontwijkt gij echter de eisen die het heden stelt. Gij zegt: men kan van iemand die zich niet gezond gevoelt, of diep in de zorgen zit, geen blijmoedig uiterlijk verwachten, noch eisen dat hij het hoogste lied uitzingt. Toch wel. Leefden Bach, Beethoven, Berlioz in een aards elysium? Zat Brahms ooit diep in de zorgen? Toch heeft zijn muziek géén blijmoedig uiterlijk.

Ik zou dit nog verder kunnen uitwerken, doch ik meen mijn opinie duidelijk genoeg geformuleerd te hebben. Ik acht deze muziekhistorische periode evenmin ziek of zwak als welke andere, historisch-bekende ook. En ik wenste wel dat ik u van mijn zekerheden kon mededelen. Het is namelijk

aangenamer om schoonheden te kunnen scheppen en tasten dan ze alleen maar te zien — in een onbereikbaar verleden, of in een even imaginaire toekomst. Ik hoop u mettertijd op de barricades de hand te kunnen drukken. Want gij zegdet overtuigd te zijn dat de kunst onzer directe voorgangers is „kunst in het stadium van verval, van ontbinding".

Inderdaad. En daarom: „Heden" is het enige ros dat ons naar „morgen"-land kan dragen. La musique est morte, vive la musique!"

C. J. H. Engels.

BIJ DE DOOD VAN WILLEM PIJPER.

In de nacht van 19 Maart stierf te Leidschendam in de ouderdom van 52 jaar de beroemde Nederlandse Componist en muziekleraar Willem Pijper.

Willem is op 8 September van het jaar 1894 te Zeist geboren. Zijn leraar was J. Wagenaar. Sedert 1929 heeft hij zich te Rotterdam gevestigd als directeur van de muziekschool aldaar en het conservatorium van Toonkunst. Hij vormde met P. F. Sanders de redactie van het maandblad „De Muziek".

Als componist is Pijper een der belangrijkste verschijningen van de nieuwere Europese muziek. Stilistisch sluit hij enerzijds aan bij de richting van Mahler-Schonberg, anderzijds bij het impressionisme (Debussy, Ravel), welke laatste stijl de overhand heeft gekregen en hem in staat stelde, een geheel eigen stijl te creëeren van uiterste gereserveerdheid, met een polytonale en polyrhythmische schrijfwijze. Pijpers muziek is doorzichtig en dikwijls speels van structuur en zou ondanks alle contrapuntische vernuft niet zo moeilijk te volgen zijn, indien de muzikale gegevens zelve minder abrupt aan elkaar geschakeld zouden zijn. Als leider van een nieuwe componistenschool heeft Pijper de Nederlandse muziek eveneens sterk gestimuleerd.

CURAÇAO

WIE IS DE GELUKKIGE?

1e prijs	16035
2e prijs	10289
3e prijs	4021
4e prijs	8287

WAT IS R.A.O.

De Nederlandse troepen op Curaçao laten van zich spreken. Er is grote activiteit om het moreel van de troepen hoog te houden. Een bewijs daarvoor is de oprichting van een R.A.O.-dienst, die gelijk de vroegere O. & O. dienst zal werken. De R.A.O.-dienst (recreatie en algemeen ontspanning) zet haar taak breed op.

Er zullen cursussen gegeven worden aan de ambachtsschool, om den mannen de kans te geven hun vak niet alléén niet te verleren, doch ook om hun vakkennis nog verder uit te breiden. Sport staat natuurlijk ook op het programma, verkenning van ons eiland enz., enz.

We hopen, dat deze nieuwe actie veel steun mag ondervinden niet slechts bij de officiële instanties, en bij een vereniging als de militaire vereniging Sint Christophorus, doch ook bij de particulieren.

De pers verklaart zich natuurlijk ook bereid deze actie te ondersteunen. (Het contactadres is: Sergeant-majoor Cloo, tweede Compagnie.)

GEEN PLAATS VOOR DE PERS IN CINELANDIA.

Het spijt ons ten zeerste, dat wij het publiek geen verslag kunnen geven over de voorstelling die in het Theater Cinelandia gisteren werd opgevoerd. De rede hiervan is, dat de pers geen toegang verleend werd.

PHILATELISTEN.

Mevrouw Dr. C. J. Joubert van Zuid Afrika, schrijft ons dat zij zich aanbevolen houdt voor gebruikte postzegels uit Curaçao. Zij wil gaarne in contact treden met philatelisten uit de West. Haar adres is als volgt:
Mevrouw Dr. J. C. Joubert
Zuid Africa
Johannesburg
65 Westcliffdrive
Park view.

WIT GELE KRUIS.

Het Wit Gele Kruis zond ons een uitgebreid verslag der werkzaamheden in het afgelopen jaar. Het was een zeer goed idee van het Bestuur van deze stichting dit verslag in brochure-vorm uit te geven. Naar we hopen zal het op grote schaal verspreid worden, teneinde ieder op Curaçao met dit werk te doen kennis nemen. Het werk vinde allerweg steun en belangstelling.

FRATER SUPERIOR PRUDENTIUS.

Na een verblijf in Suriname keerde de Frater Superior van de Eerw. Fraters van Tilburg nog voor enkele dagen naar Curaçao terug tot het houden van enkele conferenties. We wensen hem een goede reis en een behouden thuiskomst.

DONKERE BRUG.

De Rifbrug verloor zijn lantaarpalen, de brug is des avonds erg gevaarlijk geworden, temeer daar men deze brug zo gelegd heeft dat men de brug in een draai moet oversteken. „Veilig verkeer" wake!

ALCOA LIJN NAAR CURAÇAO.

Tegen het einde van de maand April zal de bekende Alcoa lijn weer geregeld de haven van Curaçao aandoen.

SCHEEPSBERICHTEN.

19 Maart.

Bolivar van Cumarebo: Balingdal van Antwerpen: Suffolk van New York: Seaboard Star naar Los Angeles; Richard S. Ewell van New York; Flevo naar La Guayra.

20 Maart.

Suffolk naar Auckland: R. S. Ewell naar Engeland: Bolivar naar Coro: St. Maarten van San Juan. Puerto Rico: Samfoyle van Liverpool: Tiberius van Maracaibo.

NAAR HOLLAND.

Binnenkort vertrekt de heer M. Dr. da Costa Gomez naar Nederland.

PRINS MAJAHARA.

De toverkunst is altijd in trek, doch hoe men ook denkt en piekert Prins Majahara was velen te slim af, ook op de scholen Martinusgesticht en Thomascollege treedt hij op.

AMBACHTSCHOOL ST. JOZEF.

Groot was de belangstelling gisteren voor de patroondag voor de Ambachtschool St. Jozef. De jongens kwamen tezamen op Brakkeput. In de loop van de morgen werd daar het voetbal-tournooi verspeeld. De machinebankwerkers bleken even sterk als de timmerlieden, doch de eerste wonnen bij het penalty schieten.

De electriciens wonnen het van de automonteurs, doch in de finale verloren ze van de bankwerkers met twee nul. De beker uitgeloofd door Mgr. Verriet gaat dus dit jaar naar de afdeling van de bankwerkers.

Er heerste een vrolijke stemming, 153 leerlingen namen aan de dag deel, de Hoog Eerw. Pater Provicaris en de Eerw. frater Radulphus gaven door hun tegenwoordigheid blijk van belangstelling voor het mooie werk van de ambachtschool.

ARBEIDSBUREAU.

Men schrijft ons:

Gestadig wordt er aan de sociale opbouw van Curaçao gewerkt.

Na het van kracht worden van de Arbeidsregistratie is thans het Arbeidsbureau opgericht!

Hierdoor kan de Overheid bemiddelend optreden tussen werkzoekenden en werkkrachtzoekenden.

De voordelen aan zo'n centrale instelling verbonden zijn duidelijk en kan men het beste belichten aan de hand van de taak van het Bureau.

Na verloop van tijd zal het Arbeidsbureau, dank zij de registratie, beschikken over de nodige gegevens inzake vraag en aanbod. Het zal verder bezitten een overzicht van nagenoeg alle werknemers en werkgevers.

Het zal bezitten een lijst van vacante plaatsen en een lijst van werkzoekenden. Aan de hand van deze gegevens zal men dan regelend op kunnen treden op de arbeidsmarkt, in zeer nauwe samenwerking met de politie-autoriteiten, die over de toelating van vreemdelingen beslissen.

Ofschoon momenteel een tekort heerst aan werkkrachten, is het gebleken, dat velen nog zonder een vaste bezigheid rondlopen en dat velen bij gebrek aan een goede voorlichting op een verkeerde plaats terecht komen.

Ook hierin zal het Arbeidsbureau voorzien. Het is het Centraal punt waar werkgever en werknemer kunnen komen. Beide zullen ze geholpen worden. Met behulp van zijn statistiek zal het Bureau kunnen adviseren in de richting, die de jongeman of het jonge meisje zal hebben te kiezen. En mocht — wat niemand hoopt — ooit tekort aan werkgelegenheid komen, dan zal het Bureau zeer zeker zijn onmisbaarheid kunnen bewijzen.

Ook de vakopleiding zal de grootste aandacht van het Bureau hebben en het zal in samenwerken met andere instanties stimulerend voorgaan.

Voor het welslagen van de hele opzet is echter de medewerking van iedereen vereist. Deze medewerking kan o.a. verleend worden door aan het Bureau op te geven wat voor soort werkkrachten u nodig heeft en/of wat voor soort werk u zoekt: het een en ander vergezeld van de noodzakelijke gegevens.

Dit is die C.A.B., waarover de „Amigoe" schreef. De vakopleiding zal samen met de Inspectie geregeld dienen te worden? — Redactie.

GOUVERNEUR BRONS PASSEERDE HATO.

De Gouverneur van Suriname, Zijne Excellentie Mr. J. C. Brons, kwam gisteravond met het KLM-vliegtuig uit Paramaribo op Hato aan. Zijne Excellentie werd begroet door den Gouverneur van Curaçao, Zijne Excellentie Dr. P. A. Kasteel en zijn adjudant de kapitein C. C. H. M. van de Laarschot, den heer R. J. Castendijk, ATL, den heer F. J. J. Corver, gouvernementssecretaris; Ir. J. F. Groote, directeur Openbare Werken; den heer J. J. van Balkom, algemeen Bedrijfsleider KLM en den heer J. H. Dolman, vertegenwoordiger der KLM voor Suriname.

Gouverneur Brons onderhield zich enige tijd met genoemde heren en uitte o.a. jegens zijn collega van Curaçao zijn bewondering en afgunst voor zulk een prachtig stationsgebouw. Vervolgens trokken beide Excellenties zich terug voor besprekingen. Om ongeveer half elf stapte Gouverneur Brons in het vliegtuig naar Nederland, dat toevallig de DC-4 „Paramaribo" was.

BEKEND JOURNALIST VERTREKT.

Met het K.L.M.-vliegtuig naar Nederland vertrok Woensdagavond de heer G. H. Polvliet, die tot nu toe verbonden was aan het Noordamerikaanse Consulaat te Curaçao.

De heer Polvliet, die een 24-jarige journalistieke loopbaan achter de rug heeft en o.a. medewerker was van Knickerbocker's Weekly, de Amigoe di Curaçao en verschillende Nederlandse bladen, maakt voor onbepaalde tijd een vacantie- en gezondheidsreis naar Zwitserland.

DE ELLEBOOG-STEEG.

Het is te begrijpen, dat de bussen autochauffeurs voor niets ter wereld de Elleboogsteeg willen inrijden. Deze steeg is immers te smal. Het dient werkelijk de aandacht van de Openbare Werken om te trachten deze steeg, die een belangrijke verbinding is van de hoofdweg met de aarachter gelegen wijk, te verbreden.

AUTONOMIE FONDS.

In verband met verschillende vragen kunnen we mededelen, dat bij nadere informaties in tegenspraak met de opinie van verschillende personen de heer Mr. Henriquez geen autonomiefonds heeft opgericht.

BEZOEK.

Hedenmorgen mochten we den heer E. L. Almen, correspondent voor de Associated Press in Caracas op ons kantoor ontvangen. De heer Almen stelde veel belang in ons werk. De nieuwsvoorziening over Venezuela kwam ook ter sprake. We kunnen u mededelen, dat onze fotodienst nog verder zal worden uitgebreid.

NIEUWE VERKEERSREGELING.

De chauffeurs van de bussen hebben met ingang van 1 Maart hun nieuwe vergunningen gekregen. Deze vergunningen houden in, dat zij aan ongeveer 25 voorwaarden moeten voldoen. Door de goede zorgen van de chauffeursbond „San Cristobal" is er wel enigszins een begrip gegroeid bij de chauffeurs, waardoor zij inzien, dat het verkeer op Curaçao niet meer onderhouden kan worden als in de dagen van weleer. Onder de nieuwe voorwaarden, zijn er maar weinig nieuwe gezichtspunten, of het moest zijn het aanbrengen van blauwe lichten, doch er is één punt, dat men met soepelheid moet hanteren.

Tijdens de oorlog was er een gelegenheid, om de vaste lijnenopzet door te voeren, daar men toen in verband met de weinige banden meer regelend van overheidswege moest optreden. In dit nieuwe vergunningsstelsel ziet men, hoe de lijn bepaald wordt, doch ook het aantal uren, dat men op die lijn werkt.

Goed begrip is er echter nodig om te begrijpen, dat Keulen en Aken niet op een dag gebouwd zijn. Normaal zal men zich zeker aan de vaste dienst houden, doch de verkeerspolitie zal ook weten, dat de bussen van de slappe lijnen op de spitsuren, de bussen van de vette lijnen komen helpen. Men kan hier tegen zijn, doch men houdt dan geen rekening met de simpele feiten, dat in een paar minuten duizende kinderen en duizende bioscopbezoekers moeten verplaatst worden, men zou dan ook geen rekening houden met het feit, dat de kleine bussen veel sneller zijn als het grote busverkeer en meer direct.

Men tone begrip en houde het principe voor ogen, dat we niet aarzelen tot een verkeer dat sommigen rijk maakt, die aandelen hebben, doch dat het volk niet een snelverkeer geeft tot nabij de plaats van bestemming, terwijl men vele chauffeurs het brood uit de mond stoot. Het moet niet zo maar als luiheid worden aangemerkt, dat men een bus neemt. Wishi is b.v. niet ver, doch hoeveel kunnen dit lopen, om nog „fit" in de stad aan te komen.

„Met een soepele leiding naar een steeds beter verkeer".

TENNIS.

Nieuw bestuur „S.C. Juliana".

Tot leden van het nieuwe bestuur werden gekozen: Charles H. Salcedo, voorzitter; Elias Barkmeyer, vice-voorzitter; Edgar Gijsbertha, secretaris; Ellix A. Pietersz, penningmeester; Ruben Riley en Ramón Pimental, commissarissen.

Het nieuwe bestuur heeft bereids de nodige stappen genomen, om de „S.C. Juliana", welke geruime tijd als dood kon worden beschouwd, nieuw leven in te blazen.

Er zal nauwer contact met de leden en de diverse tennisverenigingen gezocht worden en vooral het feit, dat er verlichting zal worden aangebracht op onze tennisbanen, waardoor de mogelijkheid wordt opengesteld, dat er ook 's avonds gespeeld kan worden, zal ongetwijfeld de belangstelling en enthousiasme der leden en andere verenigingen van de tennissport vergroten.

Het Maart-nummer van het tijdschrift uitgegeven door de St. Thomaskring met de titel „Branding".

MARGARET ROSE
Jongste foto.

Voor de vele bewijzen van deelneming ontvangen bij het overlijden van onze innig geliefde Man, Vader en behuwdzoon

ELIAS BERKLEY

betuigen wij onze hartelijke dank.

Namens de familie
Mevr. Wed. Berkley-Renehon.

Ingezonden
buiten verantwoordelijkheid der Redactie

VERKEERSWEZEN.

Mijnheer H. C. de los Santos.

In uw artikel in de „Amigoe di Curaçao" van 18 Maart jl. kan iedereen tussen de regels lezen, dat de buslijn Bakhuis niet in de smaak valt. Om welke reden weten wij niet en het kan ons, die hier op Steenrijk wonen, ook niets schelen. Maar alles wat wij u kunnen mededelen, dat wij die hier op Steenrijk wonen, zeer tevreden zijn met deze nieuwe lijn. Wat mij een beetje raar opvalt is, dat u voor den buschauffeur van Pietermaai opkomt, hetgeen wij zelf niet hebben gedaan.

Waarom, meneer De los Santos? Welke is de reden? Zijn wij misschien bang om in de kranten te schrijven? Neen, meneer De los Santos, wij zijn helemaal niet bang om in de kranten te schrijven, maar wij zijn zo tevreden met de grote bus Punda — Steenrijk, dat wij zeggen in Papiamento: Dios bendiciona Hugo!

Meneer De los Santos, u bent zeker nooit tussen 6 en 7.30 uur en tussen 13 en 16 uur of tussen 19 en 6 uur 's morgens op Steenrijk geweest, niet waar?

Weet u wat het zeggen wil 6 uur opstaan om naar uw werk te gaan en van Steenrijk naar Punda lopen, daar u geen bus krijgt?

Mijnheer, wens nooit dat uw vijand, op de Maatschappij C.P.I.M., werkende, op Steenrijk woont; alleen hebbende de kleine busjes van de arme chauffeurs, waarvoor u zo'n medelijden hebt.

Mijnheer De los Santos, mijns inziens is: dat u een veel te goed hart hebt voor die arme chauffeurs en een slechte wens voor ons op Steenrijk wonende. Want, zoals uw wens is Buslijn Bakhuis van ons weg te nemen, zodat wij weer in dezelfde situatie verkeren als vroeger (een maand geleden).

1) Weet u dat vroeger met de kleine busjes naar Steenrijk gaan, 25 centen kostte, en nu dat de grote Bakhuisbus daar rijdt, 15 ct.?

2) Weet u dat wij nu van 6 uur af Bakhuisbus kunnen krijgen — wat vroeger onmogelijk was — om naar ons werk te gaan, zonder tot naar Penstraat te lopen?

3) Weet u dat wij, die op Steenrijk wonen, allemaal (80%) kleine kinderen hebben, die naar school moeten en nu behoeven ze niet tot de Penstraat te lopen om een bus te krijgen; en ook dat die kinderen alleen 7½ ct. daarvoor betalen?

4) Weet u dat het nu mogelijk is, dat wij en ook ons gezin op tijd de heilige Mis kunnen bijwonen en ook af en toe naar de bioscoop kunnen gaan met de zekerheid, dat wij de Bakhuisbus krijgen om naar Steenrijk terug te rijden?

5) Moest u nooit om 14 uur naar Punda of viceversa gaan en heeft de chauffeur u gezegd, dat hij nu niet kan gaan, omdat hij moet gaan eten en uitrusten?

6) Bent u nooit met veel haast in een kleine bus gestapt, waarin een vriend of een vriendin van den chauffeur instapt? Heeft u dan niet gemerkt hoe lang de reis dan duurt?

7) Mijnheer De los Santos, kunt u ons vertellen hoeveel van die kleine busjes eigendom van die chauffeurs zijn?

8) Denkt u niet, dat de 84 huizen in Steenrijk met 350 personen, ook geen recht hebben op vaste busjes daar?

9) Weet u, dat al die kleine busjes van uw arme chauffeurs, waarvan op hun bord Punda — Steenrijk geschreven staat, niet naar Steenrijk gaan als er geen voldoende passagiers voor die bestemming zijn (en enigen doen het niet met alléén één passagier)?

10) Last but not least. Weet u dat ernstige chauffeurs, die eigenaar zijn van hun busjes zoals Nr. 997 of 879 nooit hun klanten zullen verliezen?

Mijnheer De los Santos, indien u iets hebt tegen Bakhuis en zijn buslijn, kunt u dat met hem op welke wijze u ook wilt bepleiten, maar laat ons toch alsjeblieft met onze grote bus. Mijn artikel is alleen hiervoor, dat u tegen de Bakhuislijn Punda — Steenrijk gebaseerd hebt, en wij zeer gaarne met onze grote bus willen blijven, welke een grote uitkomst voor ons en ons gezin is, omdat wij hierdoor voor 90% gemakkelijker naar ons werk vervoerd kunnen worden, voor ons economie enz.

Mijnheer De los Santos, u woont, waar elke vijf minuten een bus voorbij rijdt. Laat ons in Gods naam met ons enig gemakkelijk vervoermiddel blijven.

M. R. Royer.
Steenrijk.

Naschrift: Wij zouden ook graag antwoord hebben op vraag 7, dan zou wel eens kunnen blijken, dat dezelfde weldoener, vroeger dus geen weldoener was — Red.

Mr.
Aantekeningen Bonaire 13 Maart.
Geen: Solo na awa
Maar: Soga na awa
Geen: De zon gaat onder
Maar: Touw te water.
Uw dw. dn.
W. M. Hoyer.

ONS KONINKRIJK

MINISTER T. J. VERSCHUUR

Schepper van ons Departement van Economische Zaken.

Welk een groot verlies Nederland en Katholiek Nederland in het biezonder geleden heeft bij de tragische dood van oud-Minister Verschuur, kan nog eens overvloedig blijken uit het boek van Dr. H. M. Hirschfeld, een naasten medewerker van wijlen Verschuur: **Actieve Economische Politiek in Nederland in de jaren 1929—1934** (Elsevier, Amsterdam).

Verschuur, aldus Dr. Hirschfeld, behoorde tot de zeldzame personen, die veel werk in het belang van het vaderland hebben gepraesteerd, dat van blijvende betekenis voor ons volk is......

Bij de eerste aanrakingen met Verschuur viel reeds op, dat men te doen had met een man met sterke eigen overtuigingen, die een scherp critische geest had en die zich vaak met bijtend sarcasme pantserde. Bij nadere kennismaking werd men echter in nog sterkere mate getroffen door zijn diep religieuze katholieke overtuiging, die hem evenwichtigheid en zelfvertrouwen gaf. Achter het pantser van sarcasme bleek een gevoelig en trouw hart te schuilen. Dit pantser bewaarde hem ook voor ijdelheid en vooral maakte het hem ongevoelig voor vleierij. Deze laatste eigenschap moet mijns inziens hoog worden aangeslagen, omdat velen, die uit een eenvoudig milieu komen, op een hoog ambt aangeland, hun grootste fouten dreigen te begaan wanneer zij gevoelig worden voor vleierij.

Een man met eigenschappen als Verschuur was niet gemakkelijk in de omgang en hij stelde hoge eisen aan zijn mensen. Anderzijds schonk het grote bevrediging met hem samen te werken, wanneer men zijn vertrouwen had gewonnen. Verschuur had door zijn eigenschappen ook het formaat, verdiensten van anderen te kunnen erkennen...... Hij trad op als Minister van Arbeid, Handel en Nijverheid in het derde cabinet-Ruijs de Beerenbrouck.

De heer Ruijs had Verschuur bij de formatie in 1929 uitgenodigd op aanbeveling van oud-minister Aalberse. Ruijs was feitelijk een ideale formateur voor Verschuur. Deze staatsman wenste zich vooral niet te bemoeien met het eigenlijke vakgebied zijner ambtgenoten. Ruijs de Beerenbrouck was regent, die afstand van de zaken wist te bewaren, zijn zin niet aan collega's opdrong en het ambt van Minister zeer hoog hield.

Het was de tijd vooral, dat de afstand tussen Minister en ambtenaren zeer groot was. Ruijs de Beerenbrouck dacht er niet aan ambtgenoten voor besprekingen uit te nodigen en daarbij tevens ambtenaren te vragen. Voor de Ministers had dit iets aantrekkelijks, omdat zij op hun gebied vrij waren en hun verantwoordelijkheid scherp omlijnd zagen. Bovendien behoefden zij geen overladen agenda voor de Ministerraad te vrezen. Verschuur had bij Ruijs de vrije hand, doch hij respecteerde deze hoogstaande figuur derhalve niet minder.

Ik meen zelfs te weten, dat hij tegenover Ruijs zijn sarcasme wist te bedwingen. Soms was Ruijs wel eens al te terughoudend en te voorzichtig in de ogen van Verschuur.

Een totaal andere figuur in het Cabinet-Ruijs was de heer De Geer. Jhr. De Geer, tevens zijn eigen hoofdambtenaar, hield krampachtig vast aan alle details van het Ministerie van Financiën, dat hij volkomen beheerste. Met hem zou Verschuur veel meningsverschillen hebben. Die zouden voornamelijk ontstaan doordat De Geer zich onbereikbaar maakte wanneer Verschuur op korte tijd beslissingen wenste, waar de Minister van Financiën tegenop zag. Toch wist Verschuur zijn zin tegenover De Geer in de hoofdzaken door te zetten.

Over de verhouding tussen Verschuur en Colijn schrijft Dr. Hirschfeld het volgende:

Colijn was niet alleen een sterkere persoonlijkheid dan Ruijs de Beerenbrouck, doch bovendien was hij veelzijdiger. Dit leidde er toe, dat Colijn meer zijn stempel op het Cabinet drukte. Het is zeer de vraag of Verschuur het op de duur met Colijn zou hebben kunnen vinden. Deze beide sterke persoonlijkheden zouden wellicht met elkaar in conflict gekomen zijn: het aftreden van Verschuur om gezondheidsredenen heeft een dergelijk conflict echter niet tot ontwikkeling doen komen.

Een enkele maal heb ik Verschuur er over horen klagen, dat Colijn poogde den „bovenmeester" te spelen. Dit kon Verschuur niet goed hebben. Ondanks het verschil in inzicht had Verschuur een grote waardering voor de persoonlijkheid van Colijn. Hij maakte zich in het wezen van de zaak wel eens bezorgd over de spontaneïteit van Colijn en hij vreesde wel eens, dat Colijn te toegevend zou zijn.

Toen Colijn tijdens de ziekte van Verschuur, die tot diens aftreden leidde, het Ministerie van Economische Zaken waarnam, wees Verschuur mij op de spontaneïteit van Colijn en hij drukte mij op het hart, goed de belangen voor den heer Colijn te behartigen. Toen Colijn jaren later eens moeilijkheden had, hoopte hij, zoals ik uit gesprekken weet, vurig, dat deze uit de weg zouden worden geruimd. Verschuur stond afkerig tegenover het streven van Colijn de facto Minister-President te willen zijn, een positie, die het Nederlandse staatsrecht destijds niet kende.

Over het optreden van Verschuur in de Staten-Generaal heet het:

In het parlement kwam Verschuur steeds goed beslagen ten ijs. De wetsontwerpen en begrotingen had hij goed voorbereid en in het debat was hij zeldzaam slagvaardig. Soms was hij daarbij echter zo sarcastisch, dat er conflicten dreigden.

Afgezien van het sarcasme had Verschuur een vaste tactiek, die daarop neerkwam, dat hij vaak meer notitie nam van zijn tegenstanders dan van zijn vrienden... Tegenover wensen van de Kamer, ten aanzien van wijzigingen in ontwerpen, stond hij niet geheel afwijzend. Menig amendementen werd door Verschuur geheel of gedeeltelijk overgenomen. Verschuur ging steeds met een opgeruimd humeur naar de Staten-Generaal. Een enkele maal was hij dan wel eens van de geheime wens vervuld een Kamerlid, dat hem te lastig gemaakt had, een afstraffing toe te dienen......

Wanneer Verschuur naar de Kamer moest, besprak hij de ontwerpen of de voorlopige verslagen uitvoerig met de ambtenaren, die de zaak hadden voorbereid. Hij wilde geen bezwaar maken, indien de ambtenaren tijdens de debatten de tribune bezochten, doch briefjes van de ambtenaren tijdens de debatten wenste hij liever niet te ontvangen. Zelf vroeg hij slechts zelden een inlichting aan een ambtenaar, die op de tribune aanwezig was.

Verschuur trad op als minister onder buitengewoon moeilijke omstandigheden: de economische crisis brak eind 1929 uit en alle landen namen diverse maatregelen. Zijn departement was onvoldoende geoutilleerd voor de nieuwe toestand. Verschuur zelf noemde zijn departement „op economisch gebied een snoepwinkeltje."

Zijn eerste zorg ging uit naar een betere economische voorlichting, waarbij hij te maken kreeg met het departement van Buitenlandse Zaken en dat van Financiën. Deze moesten echter zwichten voor een uitdrukkelijk ultimatum zijnerzijds.

Dan richtte hij zijn aandacht op de instelling van een Economische Raad, die, naar het getuigenis van Hirschfeld, een groot succes werd, al vond men op andere ministeries dat het departement van Verschuur „imperialistische neigingen" had. Dit departement was intussen veranderd in het departement van Economische Zaken en Arbeid. Ook kwam Verschuur nog wel eens in botsing met den toen nog invloedrijken Dr. Posthuma.

Verschuur kwam wederom tegenover een nieuwe situatie te staan door de val van het pond. Hij moest zijn maatregelen nemen. Het resultaat daarvan was de crisis-invoer- en crisis-uitvoerwet alsmede de clearingwet en de retorsiewet. Later kwam daar nog bij de tariefmachtigingswet. Hiermede had Verschuur een handelspolitiek apparaat geschapen, dat door zijn opvolger Mr. M. Steenberghe werd voltooid en eveneens met grote bekwaamheid gehanteerd.

Vele zorgen baarde Verschuur de landbouwcrisis, die hij te lijf ging met de landbouwcrisis-wetgeving: de crisis-zuivelwet en de crisis-varkenswet, alsmede de landbouwcrisiswet. Aldus had Verschuur een groot werk voltooid: de opbouw van het ministerie van Economische Zaken, de handelspolitiek en de landbouwcrisis-wetgeving. De laatste legde wellicht het meest beslag op zijn werkkracht. Als men daarbij bedenkt, dat hij ook nog als minister van Sociale Zaken de ordening van het bedrijfsleven aan de orde stelde, kan men enige indruk krijgen van het grote werk door dezen minister verzet. Critiek en zelfs laster werden dezen bewindsman niet bespaard, maar, zoals Dr. Hirschfeld opmerkt, hij week ook daarvoor geen haarbreed af van de rechte weg.

Wij kunnen Dr. Hirschfeld verder niet volgen in zijn interessante uiteenzetting over Verschuurs actieve economische politiek. Wij besluiten met het volgend citaat: „Geen minister heeft ooit in Nederland te voren een zo grote bevoegdheid gehad op het gebied van de landbouwpolitiek. Stellig sproot dit voort uit de ernst van de landbouwcrisis, doch een man met minder grote talenten als Minister Verschuur zou beslist niet een dergelijk vertrouwen hebben gekregen van de Staten-Generaal."

(Msb.)

Universal ignition coils — Meyboom.

NIEUWS VAN OVERAL

RAMADIER IN MOEILIJKHEDEN.

Door het niet stemmen van de communisten kan de zaak niet verder behandeld worden volgens de grondwet van de vierde republiek, eerst Vrijdag kan er weer over gesproken worden. (Parijs, AP) 20.3).

NIEUWE U.S.A.-GEZANT IN NEDERLAND.

Dr. Herman Baruch werd heden tijdens een korte plechtigheid op het Amerikaanse Departement van Buitenlandse Zaken beëdigd als ambassadeur bij de Nederlandse regering. De plechtigheid werd bijgewoond door den wnd. staatssecretaris Dean Acheson, den Nederlandsen ambassadeur Dr. Alexander Loudon en Bernard Baruch broeder van den nieuw benoemden ambassadeur. Op 26 Maart zal Dr. Baruch per „Westerdam" naar Nederland vertrekken (Washington, AP) 19.3).

NEDERLANDSE TECHNICI NAAR ARGENTINIË.

Uit Buenos Aires wordt gemeld dat de Nederlanders hebben aangeboden om technici naar Argentinië te zenden teneinde behulpzaam te zijn bij de uitvoering van het Argentijns vijfjarenplan. Er zijn reeds besprekingen dienaangaande gehouden tussen de Nederlandse en Argentijnse ambtenaren (Buoens Aires, Aneta, 19.3).

Gouvernement van Curaçao
Departement Sociale- en Economische Zaken.

KLEEDINGSARTIKELEN

BESCHIKKING van Woensdag, den 19den Maart 1947 No. 460.

De Directeur van het Departement Sociale- & Economische Zaken,

Gelet op:

Artikel 2 lid 3 van het „Prijsopdrijvings- en Hamsterbesluit 1940" P.B. 1940 no. 44, bekrachtigd bij Landsverordening van den 21sten Aug. 1942 (P.B. 1942 no. 161) en zooals laatstelijk gewijzigd en aangevuld bij besluit van den 14den November 1946 (P.B. 1946 no. 180);

Hiertoe gemachtigd door Zijne Excellentie den Gouverneur bij Gouvernements-beschikking van den 5den Juni 1944 no. 2759;

HEEFT GOEDGEVONDEN:

I. Te bepalen, dat het bij lid 18 van artikel I van de beschikking van den Directeur van het Departement Sociale- en Economische Zaken van den 8sten November 1946 no. 785 bepaalde, hierbij vervalt; in plaats hiervoor wordt gelezen:

18. Schoenen.

a. voor dames, met lage of z.g. "¾" of "Cuba" hak 37½%
b. voor de dames, alle andere dan de onder sub a genoemde soorten, afkomstig uit de Ver. Staten van N. Amerika ..... 55 %
c. voor dames, alle andere dan de onder sub a en b genoemde soorten ..... 50 %
d. voor heeren en/of kinderen, alle soorten afkomstig uit Argentinië ..... 35 %
e. voor heeren en/of kinderen, alle soorten van andere afkomst 37½%

II. Te bepalen, dat deze beschikking in werking treedt op den 21sten Maart 1947; dat deze beschikking zal worden bekendgemaakt in de Curaçaosche Courant en in de hierna te noemen plaatselijke bladen;

„Amigoe di Curaçao"
„Beurs- en Nieuwsberichten"
„Boletin Comercial"
„La Prensa" en
„La Union".

De Directeur voornoemd,
voor dezen
Mr. I. C. DEBROT.

Een nieuwe Minister in Nederland

Commentaren rondom de benoeming van den Heer L. Neher.

De benoeming van den Heer L. Neher tot Minister van Heropbouw en Volkshuisvesting wordt in het algemeen in de pers gelukkig genoemd.

Immers voor deze post moest een man gevonden worden, die tegelijk een krachtig bestuurder, een goed organisator en bovendien deskundig was. Het grootste deel van de pers vindt deze qualiteiten in den persoon van den nieuwen minister verenigd. „Ons Noorden" vraagt zich af of inderdaad die figuur is aangewezen, die op grond van zijn antecedenten de geschiktste is.

Aan de zeer belangrijke staat van dienst van den nieuw benoemde doet het stellen van deze vraag niets af. Integendeel, algemeen zal er waardering en pewondering zijn voor dezen man, die met zo weinig scholing, zich zulk een grote technische en practische ervaring wist ten nutte te maken, dat hij kon opklimmen tot de hoogste posities in den lande en zich daar op een meer dan gewone wijze verdienstelijk wist te maken.

Alleen zou men zich hier de vraag kunnen stellen of een man, die zich opwerkte van een eenvoudig lijntelegrafist tot directeur-generaal van het P.T.T.-bedrijf nu ook de aangewezen man is de leiding op zich te nemen van de Heropbouw, welke zeer belangrijke tak van staatsdienst van nu af aan geheel zal worden geconstateerd op het gebied van de woningbouw. Zodat zelfs de afdeling „Waterstaat", waarvan het P.T.T.-bedrijf tot nu toe een der voornaamste onderdelen was, aan dit departement wordt ontnomen en wordt toegevoegd aan het departement van „Verkeer", waarover dus de nieuwe bewindsman, die juist hier specialist was, niets meer te zeggen zal hebben.

Oppervlakkig beschouwd, lijkt dit allemaal niet direct logisch, al mogen wij natuurlijk aannemen, dat minister Beel bij de keuze van den Heer Neher voldoende argumenten zal hebben gehad, die de nieuwe benoeming volkomen rechtvaardigen.

Wie van een minister eist, dat hij een sluwe diplomaat en een groot redenaar zal zijn, zal, volgens „De Tijd" in den Heer Neher teleurgesteld worden.

Hij is allerminst een politieke figuur en als hij spreekt schenkt hij meer aandacht aan de inhoud dan aan de vorm zijner rede. Wie echter van den leider van de heropbouw van ons vaderland verwacht, dat hij met grote energie en uit houdingsvermogen deze gigantische taak zal aanpakken, dat hij daarbij slechts één belang — dat van het Nederlandse volk — voor ogen zal houden, dat hij naar eer en geweten zijn beslissingen zal nemen en zonder veinzerij rekenschap zal geven, hij heeft in minister Neher zijn man gevonden.

„De Nieuwe Courant" vindt de politieke kant van deze benoeming minder bevredigend.

Het is bekend, dat Dr. Beel zo lang gezocht heeft, omdat hij coûte que coûte wilde vermijden, dat het politiek evenwicht binnen het Cabinet zou worden verstoord.

De stand van het aantal ministers van de K.V.P. en de P. v.d. A. stond gelijk (vijf tegen vijf) en deze mocht niet gewijzigd worden om het broze evenwicht in het Cabinet niet in gevaar te brengen.

Uit dit oogpunt te bezien is de benoeming van Ir. Neher een verrassing, daar deze tot de P.v.d.A. behoort. Hij treedt weliswaar in deze partij niet op de voorgrond, doch men heeft het, nog niet zo heel lang geleden, toch wenselijk geacht om te publiceren, dat de Heer Neher was toegetreden tot de P.v.d.A. De positie van deze partij binnen het Cabinet-Beel is dus door de benoeming van Ir. Neher sterker geworden.

Hoewel de nieuwe bewindsman lid is van de P.v.d.A. en tot nu toe heel weinig op politiek gebied naar voren is getreden, acht „Ons Noorden" het bedenkelijk, dat in de K.V.P. stemmen zullen opgaan, dat de K.V.P. onder de druk van de P.v.d.A. zucht.

In bepaalde kringen van onze partij, waar de liefde voor een progressieve politiek nu niet bepaald enthousiast is en waar, zoals in de Indonesische quaestie bleek, met een zekere voorliefde de suggestie wordt verspreid, dat de K.V.P. onder de druk zucht van de P.v.d.A. zal uit de nieuwe verhouding van 6—5—2 opnieuw met een zekere hartstocht deze legende verder gecolporteerd worden. Het lijkt ons niet zonder bedenking, dat aan deze legende op die wijze voedsel gegeven wordt.

Het „Brabantsch Nieuwsblad" meent, dat het eigenlijk dwaas is, dat de sterkste van de fracties in het parlement nu de zwakste wordt in de regering.

Voor een tegenovergestelde oplossing ware nog iets te zeggen geweest; er is nu eenmaal een bepaald krachtsverschil en wanneer er moeilijkheden ontstaan is het niet onredelijk dit te laten meetellen.

Maar de verhouding in het cabinet omgekeerd evenredig maken aan die in de volksvertegenwoordiging, is de werkelijkheid miskennen. We geloven niet, dat onze partner dit in hetzelfde geval zou genomen hebben.

De omstandigheden hebben deze regering voor grote en veel omvattende taken gesteld, waarvan de zwaarste, de moeilijkste, maar ook de verantwoordelijkste is het vinden van een oplossing voor de moeilijkheden in Indië.

Nu moge dit laatste meer dan enige andere quaestie een zaak zijn voor de gehele natie, tenslotte rust de verantwoordelijkheid op de schouders van slechts twee partijen. In de eerste plaats op die van de grootste partij, de Katholieke Volkspartij.

Goed, ze is bereid die te dragen, maar dan is het ook redelijk, dat zij bij de uitvoering van de allerzwaarste taak op evenredige wijze door eigen mensen vertegenwoordigd is. Ook wat dit betreft bestaat er echter een wanverhouding.

Volgens het blad hebben de katholieken het volste recht en zelfs de plicht te verlangen, dat deze onjuiste toestand waar mogelijk wordt gecorrigeerd.

Een gelegenheid daartoe zal zich waarschijnlijk spoedig voordoen, als Dr. Van Mook de ontslagverlening krijgt, die hij zelfs reeds verschillende malen heeft gevraagd.

De keuze van een opvolger op deze bij uitstek verantwoordelijke post is in de huidige gevoelige omstandigheden een hele puzzle. Toch behoeft ze dat niet te zijn. De Katholieken kunnen de geschikte man leveren, het komt er slechts op aan of men het daarover eens weet te worden.

Doordat met de verhouding 6 : 5 het politiek evenwicht in het Cabinet is verbroken, vraagt „Parool" zich af, of men hierin alleen maar een bewijs van goede verstandhouding moet zien.

In politieke kringen loopt een andere verklaring. Tegenover het „geen bezwaar" van de katholieken tegen de benoeming van een zesden P.v.d.A.-man in het Cabinet zou het „geen bezwaar" van de P.v.d. A. staan tegen de benoeming van een katholiek tot opvolger van Dr. Van Mook.

„De Maasbode" vindt dat door de uitlating van het Parool de royale houding van katholieke zijde hier misduid wordt, alsof er een koehandeltje achter zit. Als ooit een katholiek tot G.G. zou worden benoemd, zou deze benoeming geheel los staan van de benoeming van den Heer Neher tot minister van heropbouw en volkshuisvesting.

Zijn wij echter wel ingelicht, dan hangt er op het ogenblik geen benoeming tot G.G. in de lucht.

Wij en Moskou

WAT VRAAGT NEDERLAND IN MOSKOU? GRENSCORRECTIES

De „Nieuwe Eeuw" schreef daar over het volgende:

Bedriegen de tekenen niet, dan komt het slepende vraagstuk der annexatie eindelijk in een stadium van meer concrete plannen. Een slepend vraagstuk mag men deze quaestie van vitaal belang inderdaad noemen, en een vraagstuk tevens, waarvoor, dank zij het volslagen gemis aan verbeeldingskracht, dat zowel tot dusver het huidige als het vorige kabinet op dit punt gedemonstreerd heeft, de publieke belangstelling steenkoud is gebleven. Dit treft des te sterker, omdat er toch zeker wel van een groep mensen is geweest, die in een propagandacampagne welke wellicht van de weeromstuit wat heel heet gebakerd was en ietwat oppervlakkig in de middelen op touw was gezet, in ieder geval een oprechte poging heeft gedaan om het beleid van het vorige kabinet te stimuleren, een poging die door verschillende persorganen naarstig ondersteund is. Het Plein heeft al deze activiteit, die behalve belangrijk om de zaak zelf, tevens van grote betekenis was als een eerste poging om het volk van Nederland warm te maken voor grote politiek, met het meest hoophartige en ijzingwekkende stilzwijgen ontvangen. Niet één verklaring is gedaan, niet één bericht de wereld ingezonden. De manier, waarop alle kiemen van een ontwakende belangstelling en elke wil tot oordeelvorming bij het publiek zijn gesmoord, zal een schoolvoorbeeld blijven van „la mort sans phrases". Maar de tactiek heeft dan ook volledig succes gehad. Dit moet men het Plein nageven.

Wat heeft zich achter de zeven zegels van deze overleefde en dorre geheimzinnigdoenerij afgespeeld? Voor zover het ons gegeven was er doorheen te zien heeft er zich niet veel afgespeeld. In een atmosfeer, waar grote besluiteloosheid en gebrek aan denkbeelden heersen, speelt zich niet veel anders af dan voorzichtig en angstvallig zoeken en tasten naar wat de grote bondgenoot misschien nog wel toelaatbaar zou willen achten. De vrucht van al dit zoeken en tasten nu schijnt te zullen worden een bescheiden en timide, zonder enig vuur van overtuiging in de bedompte kameren der diplomatie voorgedragen wens om enige grenscorrecties te mogen toepassen. Dit schijnt inderdaad alles te zijn, wat er overblijft van een koen denkbeeld om een naar verhouding volstrekt niet overmatig groot, doch overigens flink stuk Duist gebied, dat om politieke, economische, waterstaatkundige, geologische en ethnografische redenen goed in ons staatkundig bestel zou passen, ter vergoeding van de onmetelijke en, naar de practijk reeds overduidelijk heeft aangetoond, op geen andere wijze te repareren schade, in te lijven.

Een bescheiden grenscorrectie. —Als wij meer zouden nemen, zeggen de voorzichtigen, zou Duitsland dit ons wel erg kwalijk kunnen nemen, het zou aanleiding kunnen geven tot wrijvingen, er zou misschien een nieuwe oorlog uit geboren kunnen worden. Alsof twee vierkante meter grond, die wij van de Duitsers zouden nemen, niet evenzeer tot onduldbare smaad en bedreiging van de vitaalste belangen van het Duitse Rijk zouden worden opgeblazen, wanneer het „Reich" weer eens militaire macht kreeg. Alsof de totale afwezigheid in onze handen van iets, dat Duitsland zijn bezit kon noemen, in 1940 ook maar een ogenblik een beletsel is geweest om ons onder de voet te lopen.

Het schijnt nochtans, dat onze durf noch tegenover Duitsland noch tegenover de geallieerde bondgenoten verder gaat dan schamele grenscorrecties, zij het langs geheel ónze Oostgrens, maar dan toch wel voornamelijk bij Bentheim, in de zak bij Kleef en langs de Oostgrens van Limburg, waar inderdaad zowel om de aansluiting der kolenbekkens, als om de waterstaatkundige toestand en om de aard en de afkomst der bevolking alles pleit voor een aanhechting van Duits gebied, een pleit, dat echter bij lange na niet bepaald wordt door de nauwe grens van de grenscorrecties, die de Nederlandse regering het waagt enigszins bedremmeld te verzoeken. Wij schijnen aan de beperkingen van ons karakter, dat, zoals altijd, ook voor ons bepalend is voor ons lot, nu eenmaal niet te kunnen ontkomen. Omdat wij in het verleden zo weinig begrip toonden voor staatvorming landinwaarts, hebben wij ons in vervlogen eeuwen de beste kansen laten ontgaan. „Wij" is mischien te generaliserend gezegd. Het wordt toch steeds duidelijker, dat de suprematie der zeeprovincies met hun commerciële, op het direct tastbare voordeel bedachte geest weliswaar de oorzaak van de tamelijk kortstondige grootheid van Holland geweest, doch tevens de oorzaak is geworden van zijn beperktheid. Niet de hele Nederlandse bevolking heeft in gelijke mate aan dit gemis aan staatkundige, Europese visie geleden, doch wat vermochten die armzaligen in het Oosten en het Zuiden tegenover de zelfgenoegzame macht van de kooplieden in het Westen, de kooplieden, die hun zaken deden aan de kaden van de zeehavens en voor wie het land desnoods groot genoeg was, zo er achter die kaden nog maar ruimte was om er hun pakhuizen te bouwen, mits zij vóór zich nadden de eindeloosheid van oceanen, waarover zij hun mercantiel bedrijf konden spelen? Thans betalen wij de rekening, die zij konden laten oplopen, zolang hun crediet practisch onbeperkt was. Wij kunnen het inzicht in de veelomvattendheid van de politieke belangen, die op het spel staan niet opbrengen, en laten ons uit lamlendige machteloosheid, uit een geest, die kleintjes de kansen berekent, maar die geen visje heeft, de laatste gelegenheid voorbijgegaan om het verzuimde van vroeger in te halen o.m. op de onaantastbare grond van vergoeding voor de niet te becijferen schade van uitplundering en brandschatting.

Grenscorrectie zal het dus worden. En zelfs dat weten we nog niet door openbare uitlatingen van onze regering. Zelfs dit peuterige denkbeeld schijnt zij nog te zwaar voor het Nederlandse volk te achten. Het is slechts uitgelekt, doorgesiepeld tussen de spleten van het Plein, zoals dat past bij zulke kleine nieuwtjes over zulke kleine zaakjes.

CURAÇAO

BURGERLIJKE STAND.

Bevallen op Maart: 7 Chaclin, Selia Petra Wilhelmina echtg. v. Wouters, G. M. z. 3 Supriana, Lourdes Angelica d; 7 Verhulst, Maatje Pieternella Helena echtg. v. Erlings, R. F. d; 4 Maduro, Palmira Teresa Nicolina echtg. Simonet, F. H. F. d; 1 Cordilia, Dolorita Migel z; 2 Cathalina, Anna Dominga z; 6 Thodé, Ena Maria z; 8 Charles, Maud Elaine echtg. v. Debique, Ch. O. z; Conrad, Héloise Mathilda echtg. v. Harar, A. J. z; 6 Garcia, Anacleta Turiana z. 8 Pembarton, Esseline Agatha echtg. v. Granger, G. W. z; 7 Mulder, Cornelia Johanna echtg. v. Lourens, E. S. 8 Bloemsma, Anna echtg. v. Doran, L. G. d; 9 Janga, Maria Geronima echtg. v. Gibson, E. z; Martis, Carmen Martina echtg. v. Harts, H. E. d; Platz, Erika echtg. v. Isidora, T.A. z; 7 Ecker, Augusta Altagracia echtg. v. Loewenthal, A. P. d; 7 Capricorne, Carolina echtg. v. Henriquez, E. H. d; 8 de Windt, Teotista Isolina echtg. v. Jansen, A. E. z; 10 Martina, Carolina Barromea echtg. v. Isidoa, T. A. z; 7 Ecker, Edna Toribia echtg. v. Vos, M. G. z; 10 Pietersz, Rosalinda Candelaria echtg. v. Poulina, E. A. d; 6 Bebrout, Daisy Annita echtg. v. Nicholson, G. W. z; 7 Leolina, Balentina Adelina echtg. v. Solomon, G. A. d; 11 Sinforina, Carolina Altagracia echtg. v. Pablo, J. z; 12 de Boer, Francisca echtg. v. Pijper, A. d; 6 Rijna, Maria Luisa echtg. v. Sint Jago, R. M. d; 8 Martina, Petronilia Gonzalez d; 10 Lucas, Estanita da Costa Birgen z; 9 Rhodes, Vera Atala echtg. v. Ng, Chak z; 11 van Schouwenburg, Charlotte Caroline Elisabeth echtg. v. de Vligeer, J. Chr. z; 12 Coeriel, Selia Lucila Timotea echtg. v. Coster, M. F. d; 11 Roijer, Adriana Maria Roline echtg. v. van Eer-
Burgerlijke Stand 2.
de, A. E. z; 12 Martina, Eulogia Dorothea echtg. v. Paula, H. A. d.

Ondertrouwd op Maart 11 Rigaud, Rose Marie Anne en Heithönig, Herman Joseph Antonius Julius; 13 Zuiverloon, Ludwich Cornelius en Bérénos, Justina Theodora Maria; Deane, David Irwin en Sparing, Leonora Silvanie; Martel, Humberto Teodore en Polonius, Helena Gregoria.

Getrouwd op Maart: 6 Allebé, Johan Hendrik en van Veen Wilhelmina Theodora; 8 Lourens, Julio Henrique en Carmelia, Julia Carmen; 12 Richardson, Prince Nataniel en Proctor, Eunice Albreta; Westerveld, Guillaume Edward en Weigle, Hermine Mathilde; 13 Leigertwood, Edwin en Walls, Agnes Virginia.

Overleden op Februari: 28 Rietwijk, Edmund Rudolph wed. v. Cornelia, C. D. 44 j; 25 Bannink, Jacob 46 j; Maart 5 Hersilia, Severina Eulalia 69 j; Rondei, Pedro Paula echtg. v. Alexander, A. M. 46 j; 6 Martina, Maria Magdalena 63 j; 7 Pivas, Carmen Maria de las Mercedes wed. v. Boom, M. 74 j; 8 Snijders, Franklin Philomeno 1' j; 9 Til, Eduard Segundo 4 mnd. Martina, Louisa Ludovica 81 j.

TWEEDE DISTRICT.

Bevallen op Februari: 20 Clementina, Edna Cornelia d; 23 Berthile, Anna Maria d; 24 Martina, Jacinta Maria echtg. v. Streedel, A. A. d; 26 Bloem, Ligia Jesusita echtg. v. Gysbertha, F. M. z; 28 Martina, Leonita Maria echtg. v. Florentina, M. O. d; 27 Pieternella, Petrosina Marciana echtg. v. Griejaloe E. z; Maart 1 Carolus, Magdalena Gandiosa echtg. v. Wederfoort, A.A. z; Carolus, Magdalena Gandiosa echtg. v. Wederfoort, A. A. z; 2 Jamanika, Luisita Lucia echtg. v. Specht, C. z; Basilio, Sara Teresa echtg. v. Elisabeth, A. P. d; Februari 26 Trenidad, Antonia Abad z; 25 Martina, Johanna Tomasa z; Maart 3 Manuel, Dominilia Calzada d; 4 Martha, Petrocilia Andresita echtg. v. Statia, P. G. d; Februari 26 Martis, Lucia Maria d; Maart 2 Galves, Corina d; Februari 28 de Mey, Daria Aurora echtg v. Cordeiro, T. da P. C. z; Maart 2 Laclé, Modesta z; 4 Anthony, Eulogia Felipa echtg. v. Leito, R. C. d; 1 Dorant, Trinita Ofelia z; Hojer, Silvia Bonefacia d; 7 Angela, Marionita Martires echtg. v. Pieters F. O. z;

Ondertrouwd: Nihil.

Getrouwd: Nihil.

Overleden op Februari: 24 Francisca, Hozé Confessor echtg v. Cardoso, H. U. 56 j; Maart 1 Pikero Lisio Lucilo 6 mnd. 4 Bernardicas, Felix Martinus echtg v. Sererina, R. M. 57 j. 1 Wau, Victor Modesto 13 j.

Een plan van de hoge Regering

In het boek van M. F. Abbenhuis over Volksplanting kan men nalezen, hoe na het jaar 1863 er een tekort aan werkkrachten ontstond in Suriname, daar de plantages leeg liepen. U kunt in dat boek nalezen hoe men dit probleem trachtte op te lossen, o.a. door elders in de West Indiën arbeidskrachten te gaan zoeken. Zo zocht en vond men mensen in Demerara, Barbados.

In de archieven op Curaçao blijkt echter dat men ook aan Curaçao dacht. De actie ging niet uit van een of ander particulier doch van de hoge regering zelf.

We weten niet of die actie veel heeft uitgehaald. Wel lazen we dat na de emancipatie in 1863 er enkele Curaçaoënaars naar Suriname gingen, doch zij keerden spoedig terug. Zo deze woorden slaan op dit „plan van de hoge regering" dan is het dus op een mislukking uitgelopen.

Hier volgt het stuk, waaruit dat plan ons bekend werd, een officiële brief van Gouverneur De Rouville (1866—1870) aan den administrator van de missie Cyprianus Schermer (de paters Dominicanen hadden de missie van Curaçao op zich genomen, doch waren nog niet gearriveerd) om de pastoors van de preekstoel nog wel, te laten medehelpen, dat die mensen werk zouden gaan zoeken in Suriname. Uit niets is ons gebleken, dat pastoor Schermer aan de actie heeft laten meehelpen door de pastoors. We denken zelfs dat de pastoors niet zo geweldig enthousiast zijn geweest voor een dergelijke emigratie, ook al schrijft gouverneur De Rouville dat hij „veronderstelt, dat de pastoors gaarne aan dit doel zullen medehelpen".

Een emigratie kan financieel soms wel een voordeel zijn, het komen in een vreemde omgeving kan schaden aan godsdienstige belijdenis. Administrator Schermer had te doen met een volk bovendien, dat nog maar juist zijn eigen zelfstandigheid gekregen had. Hij wilde daar met zijn geestelijkheid goed voor blijven zorgen en ze niet wegsturen in den vreemde.

Curaçao, den 10den Juny 1869.
Den Heer Administrator
van het
Apostolisch Vicariaat
Alhier

Door de hooge regeering wordt, met het oog op de armoede en groote behoefte, die thans op Curaçao, Aruba en Bonaire zich vooral bij de lagere volksklassen laat gevoelen, aangedrongen dat aan hen die werk begeeren en het middel van levensonderhoud zoeken, zoo zich daartoe een genoegzaam aantal aanmeldt, de gelegenheid zal worden verstrekt om naar Suriname te worden overgevoerd waar gebrek aan handenarbeid bestaat.

Behalve mijn beroep op de tusschenkomst in dezen van de Heeren districtscommissarissen zou het voor het doel zeer bevorderlijk kunnen zijn, indien de Heeren pastoors der respectieve gemeenten, daarvan van den kansel na afloop der godsdienstoefeningen mededeeling aan hunne gemeenten wilden doen tevens met een woord van opwekking voor hen die werkelijk arbeid begeeren en dat, in den tijd, waarin wij leven niet vinden kunnen.

Ik veronderstel dat de R.K. geestelijkheid in de kolonie gaarne aan het doel hare medewerking zal verleenen en sollicitee dus U HoogEerw. om de Heeren pastoors in uw diocese(!) daartoe het noodige verzoek te doen.

De gouverneur der Kolonie Curaçao
(w.q.) de Rouville.

Later, in het begin van deze eeuw, heeft er een kleine emigratie plaats gehad van uit Curaçao nl. bij de spoorwegaanleg, die slecht afliep, daar vele Curaçaoënaars ziek werden. Doch van dat plan van de hoge regering horen wij niets in de archieven.

Ingezonden.